

Udstrækning det finder Sted nu. Det kan godt være, det ikke bruges nu, men tidligere veed jeg, blev det brugt. Under alle Omstændigheder forekommer det mig, at naar vi skulle lovgive paa det Omraade, er det rigtigt at tage Forbehold i saa Henseende. Den ærede første Taler (Goos) mente, at Lovforslaget kunde vedtages uforandret. Jeg har en anden Mening. Jeg mener, det vilde være heldigt at behandle det i et Udvalg, men det skal jeg foreløbig ikke omtale nærmere. Under alle Omstændigheder vil jeg tillade mig at fremkomme med disse Bemærkninger, som der mulig senere kan blive taget Hensyn til.

Justitsministeren (Kellermann):

Jeg skal ikke komme ind paa de principielle Spørgsmaal om Menneskets Ret overfor Dyrene og de Forandringer, som Anstuelserne i saa Henseende maaske i alt Fald tilhyneladende ere undergaaede. Det ærede Medlem for 11te Kred. (Th. Nielsen) henviser til, at man for en Del Aar tilbage tænkte meget anderledes derom end nu, og det er ogsaa ganske sandt. Jeg tror netop, at det, der den Gang foregik, er Etsempel paa, hvorledes man undertiden, naar man vil indføre en eller anden ny saakaldt Indstrækning i den almindelige Frihed, meget let udmaler sig de store Misbrug. Det er imidlertid, tror jeg, nødvendigt at fastholde, at nogen egentlig „Ret“ for Dyrene, saaledes som den ærede Taler udtrykte sig, kan der ikke være Spørgsmaal om. Man maa vistnok ved dette Forhold, som ved andre Forholds Ordning, fastholde den Opfattelse, at for Dyrene er der ingen Ret, og at al Ret og Lovgivning er til for Menneskers Skyld. Det, som ved en Lov af denne Natur, saa vel som i det hele ved Dyrplagerilovene, tilsigtes, er at beskytte den menneskelige Humanitetsfølelse, som oprøres ved den Slags Ting, saa vel som ved forskellige andre Forhold, som ligeledes forbydes, fordi den menneskelige Humanitetsfølelse har Krav paa at respekteres og beskyttes, og det antager jeg, er det Synspunkt, fra hvilket en Lovgivning som denne nærmest maa forsvares. Jeg tror altsaa at maatte fastholde, at Mennesker have Ret til, naar det sker i fornuftigt Øjemed, at tilføje Dyr Lidelser; men jeg vil ogsaa

være villig til at indrømme, at man ikke maa have Lov til, naar det ikke tjener fornuftige Øjemed, at lade disse Lidelser gaa videre end nødvendigt. Disse almindelige Grundsætninger kan man let blive enig om; men derimod kan den korte Forhandling, som har været her, vise, at det maaske kan være vanskeligt at komme til Enighed om, hvorledes den nærmere skulde udføres. Der er saaledes gjort forskellige Indvendinger, navnlig mod dette Lovforslags § 1. Jeg skal for det første, med Hensyn til en af disse Indvendinger bemærke, at jeg ikke saadan ubetinget kan fratagende den Bærd, nemlig en Begrænsning med Hensyn til Stedet, hvor disse Forsøg foretages; thi i Ministeriets oprindelige Forslag var der netop en saadan Begrænsning. Det var tænkt foreslaet i alt Fald i Ministeriets oprindelige Forslag, at disse Øvelser kun maatte foretages paa de under det medicinske Fakultet hørende Laboratorier og saa paa Landbohøjskolens Laboratorier. Og, naar jeg har udeladt det af Lovforslaget her, saa er det navnlig, fordi denne Begrænsning mødte stærkt Modstand hos det lægevidenskabelige Fakultet, idet det har gjort gældende, at det vilde være urigtigt saaledes at give en Begrænsning af den Natur, som ubelukkede Muligheden for, at disse Forsøg kunne foretages udenfor Kjøbenhavn. Hvis der i Provinserne lever en Videnskabsmand, som maaske kunde være en stor Videnskabsmand og ønsker at foretage Studier i denne Retning, vilde det formentlig være urigtigt at hindre ham deri ved en saadan Bestemmelse. Og dernæst fremhævede Fakultetet ogsaa, at det vilde være urigtigt at forbyde Hospitalet det. Det er disse Betragtninger, som, da det er naturligt for Ministeriet ved et Spørgsmaal af den Art, at tage væsentlig Hensyn til de sagkyndige Autoriteter, have gjort, at jeg ikke har vovet i Lovforslaget at fastholde denne Begrænsning i Henseende til Stedet. — Dernæst er der et andet Punkt, som ligeledes er berørt her, og paa hvilket jeg ogsaa har læmpet mig efter de Duffer, som maatte være fremkomne, nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal være bemyndiget til at foretage saadanne Forsøg, altsaa ikke blot Lærerne ved Universitetet og den sgl. Veterinær- og Landbohøjskole, men ogsaa andre Videnskabsmænd, som